El mistagog Ignasi.

Carles Reig

Les mans del mort sebollit viu, gairebé havien reeixit d'obrir, per al nas i la boca, una finestreta en la dura terra on l'aire de fora la tomba no li permetés de sobreviure. Intransigents, els seus lleus famèlics quasi absorbeixen polsims de la porcellana còsmica transformada en oxigen, quan els embussos de terra atapeïda li tanquen definitivament els essencials orificis. Quan fou exhumat pels indígenes jerarques de torn, tocant tots plegats molt grotescament i cerimoniosament la cacofònica fimfoina, el reconegueren, era l'antic mistagog Ignasi.

L'Ignasi fou adés, una collonada de temps fa, un vailet entremaliat d'allò pus.

Recorda-te'n. Peripècies a l'ombra dels muts i impassibles plàtans de la plaça de l'estació. Treballadors marginats, d'aquells qui es lloguen a escar, i qui ara esperen que hom arribi amb els camions i els trïi per a la jova de la jornada, tot d'una excitats per greuges foscs i amb les barreges de licors ingerits al petit xibiu on en venen, i on els duc de bon matí el pa per als entrepans, decoren d'un palès trasbals voluptuós els vults i les fesomies dels ciutadans de pas. Davant aquell sobtat teatre d'agressions i de sotracs presenciats de tan a prop, davant les sangs que comencen de rajar, amb atacs amb maons i ganivets, la tasca sòrdida dels nostres sexes té inexorablement lloc, i en un to sostingut es manifesten llurs delers de raig orgàsmic.

Mentre amb la convicció de l'eixam, entretant l'orquestra s'esbufegava de valent, i tot que cap so no assolissin de fer sortir, ell, amb el pit balb com un taüt, apitrant doncs amb vigoria baronívola, era segur que algun dia trobaria el melic del camaleó i esdevindria així el més heroic biòleg que feu allò que cap altre no sabé fer, i que àdhuc rebria, de premi,

per part de l'emir, l'enorme bescollada de regir els destins de les odalisques al monòton serrall ple a vessar de flaires de cony multiplicat a l'infinit. Al voltant de la porta de ca seua, en lloc d'abriülls, hi hauria plantats els caps de mort dels seus enemics.

Malauradament, com sempre, tota delusió d'estruç esdevé malmesa i anodina fins que no es dissol en el no re; incòngrua en el present canviant, s'extingeix amb unes darreres iridescències de joiell fals i ignominiós.

I això que vaig néixer amb la flor a cul, amb tots els atots al plec de la sagnia. O si més no això és el que em deien de petit, i després, amb les històries de l'infern, i déus i eternitats i infinits i merdes similars vaig perdre la xaveta i em torní poeta, i cada poeta sa cançoneta, com és conegut, i no em fou llegut doncs ja mai pus d'ésser feliç. Les estisores d'esporgar dels somnis sempre irrealitzables del son angoixat em ferien cada nit. Sanglots colossals de la pedra sotmesa al dictatorial reialme de l'aigua que simultàniament també s'escanyava quan expel.leixia son contingut, m'ofegaven plorant i em deixondia torturat pel pànic. Viure era allò, i era quelcom d'inescapolible, es deia l'Ignasi cada matí de desesperada depressió, mentre a tornajornals es radicalitzava, esdevenia revolucionari, és a dir, perillós, i l'hagueren de tancar, per a reeducar-lo, és a dir, dur-lo al bon camí de la mentida institucionalitzada, i es feu, és clar, capellà, i tanta de dona no s'empassava ses bestieses i baboiades que en romangué encantat. Una feina segura, i ara el perill era que cap jorn atziac no rebés ell de cap no gens penedit revolucionari amagat.

Sobreviure al món és molt pelut, es deia, em faré anacoreta, o monjo, o ermità, o viuré en catacumbes o grutes grotesques, i em farà sant o santó adorat, quelcom o qualcú

que o qui no amenaci ningú, i em portin la teca a la porta florida del trau, i els beneiré i els donaré lleure perquè, si els cal gaire, àdhuc em ponguin els ous al cul.

Aqueix propòsit seu es llegeix d'un tret al seu testament tan llegívol. A la fi feu com feu en Rasputin amb l'Alexis, no guarí re (només espatllà i prou), és clar, només feia veure visions als crèduls, que n'hi ha pertot; els estadístics, qui són tots uns imbècils obsedits amb els nombres mentiders, diuen repetidament en tots els resultats de llurs fules enquestes que el noranta per cent de la població mundial està totalment tocada del bolet, i que tot s'ho creuen i s'empassen sense amanir amb cap pessic de raó. I deu ésser veritat, si fa no fa, car si vas a mirar què creu el femer humà, te'n fots creus del ruc que tothom tot plegat no són o si més no sembla, i no se'n pot amagar. O potser ho fan, com jo, per a sobreviure, com dic, car no fos pas que et prenguessin per massa viu i aleshores el coll a perperir et duen d'immediat.

Ineluctable, l'espai del temps, màquina grinyolant que no en té mai prou per atipar-se del tot amb les ànimes, i els cossos que amb prou feines les han anades embolicant i empudegant durant tota una ai, tan breu existència, és continua eixamplant, com granota qui vol ésser tan enorme com la vaca qui s'atansa a beure a l'estany, i a la fi foté un pet (la granota) (car la vaca incessants, petarreres rai).

Bandejat a l'altre cantó de la ratlla roent de l'avern, l'escriptor Ignasi prengué embranzida i es projectà com caragol qui corregués com llebre i jaquís son moc, sempre llefiscós i mai eixut del tot, damunt tots els autors filosòfics del passat més enfonsat; els afusellava sense contemplacions i en signava les ineptes analectes, i es feia admirar fugaçment i polsegosa pels betzols dignitaris locals i comarcals.

Orfe assidu del petit cosmos d'un univers que se't restringeix d'ençà que neixes fins que quan et mors te n'adones que, a despit del que et deien els farsants científics de trucalembut, no és ni complicat ni infinit, ans és una bombolleta de buidor pudent que se't desinfla fins que s'esvaeix en el no re més definitiu i irrecobrable, l'Ignasi, amb una calma pertorbadora, prenia la bombolla i hi bufava debades com l'orquestra qui el va parir, una orquestra qui mai no xiulà figa, escanyada de sempre i estroncada cada cop on cap so no hagués volgut escapolir-se de cap dels instrument embussats.

Com l'orquestra s'esgrimeix inexhaurible, així mateix l'Ignasi, infructuosament, és clar. Mentrestant, al rereteatre del rerefons, hi ha els repulsius gossos i llurs fastigoses troballes, i el trasllat tendre de verins molt càustic que els eliminarà tots de cop, perquè el món sigui una miqueta més net. Ningú no pot dir ara que l'Ignasi no treballà de lluny en lluny per al bé públic, benaurat escarràs de massa anys poc reconegut. Tots tenim punts negres i blancs. Tothom som perdonables o imperdonables. Segons les manies dels idiotes qui ens sobreviuran per encara quatre podrits dies de merda. Existència com més anem més banal. Viscuda tantes de vegades per vides extingides completament, que per què...? Per què...? Per què collons reviure-les encara un altre cop i recop...? Badall.

Sòbriament, l'Ignasi es refeu; es refeu mantes de vegades, quin remei. Tota insolubilitat es resol tot sola, així ha estat durant tots els eons existents on hi han haguts enteniments prou pecs per a pensar que cap insolubilitat de debò ha existit enlloc. Tot enraonies de maleïts enredadors de qüestions que, de tan fàcils de resoldre en realitat, fan cagar.

S’espetegà de riure quan aprengué, al peu d’una moringa, de la qual en rosegava les fulles altament eduls, que als gots d’alabastres, jaspis i malaquites duts pels seus fidels s’hi fermentaven formigues de moltes de races diferents. Cada formiga, un pic ficada al got es devia pensar en palau o catedral i honorat s’hi expandia, es rabejava en el triomf. I llavors li llençaven el vinagre i la sal, història trivial, cada humà és al capdavall formiga, i si no el fermenten el vinagre i la sal, això rai, que prou elements el deuen fermentar, no vull comptar-los, em fan massa de fàstic; no hi vull ni pensar; pensem en els fidels, i sobretot en les fidels, quines figues-flors, i quines figues més fermentades que no deuen, sota el faldillam diferentment acolorit, prou dur! Com si no les conec, jo qui de petit n’ensumava els pixats quan enmig del carrer polsegós i pedregós, davant la botiga de casa, no separaven les cames ben dretes i jaquien el raig espetegar damunt la pols. Com corria a fer-hi si fa no fa dissimuladament el gos i a trempar-hi, petit pocavergonya!

D’ésser immensament apolàustic (és a dir, d’anar sempre de gresca i prendre-s’ho tot de conya), de fotre-se’n sarcàsticament de tot i de tot déu...

Passà sense més ni més, per decisió estratègica, a mai no riure-se’n absolutament de re.

Els deia, «*Els zombis som agelàstics (és a dir, no hem après mai de riure, no hem tingut mai per què); la vida (és a dir, la mort) és un atzucac massa seriós per a mai riure-se’n. La mort (és a dir, la vida) un emplastre massa inepte que no podrem mai arreglar, i menys prenent-nos-ho tot de xanxa, com si no fos important d’assajar de posar-hi remei per mitjans del poder intel·lectual que posseïm. Amb un reguitzell d’iridescents imatges mentals som capaços de representa-nos l’arboricidi fonamental, l’assassinat de*

l'arbre de la vida, de qui tanmateix les rels inerruptes, les que no eixiran mai a la superfície enverinada, continuaran esbiaixant-se indetectablement pels arcans subterranis de l'ésser, i brollaran de bell nou per molt que n'anorreéssiu la part que es manifesta. En Iama, déu de la mort, sap com som de supersticiosos els pescadors, qui temem sempre d'ésser sobtadament engolits pel golafre, mai tip, oceà. Doncs bé, ni ell no assoleix de penetrar fins on les rels infraoceàniques no es van fornint, farcint, i sustentant, amb recursos nous i vells, perquè l'arbre embriònic continuï viu. Amb les vides dels acollonits pescadors en té, és veu, prou, tot i que, ni que volgués, prou en romandria a les escapces, se n'hauria d'espinyar, car l'arbre màgic no hi ha ni Iama ni déu qui me'l pugui eliminar del tot.»

Fou potser aquell matí on, sense dir re a ningú, manllevà la poderosa moto de son cunyat i a tota erra enfilà vers la metròpoli (no em demaneu per què fer-hi, perquè no ho sé; probablement per a guipar-hi i grapejar-hi barjaules, i si no, doncs ni mai). Malauradament, abans de fer-hi cap, passant un pont llarg, una boira talment espessa que no et veies el bec del nas li impedia de continuar; aturà, davallà, abandonà ben arrambada a la barana la moto, i pensant-se tapat per la boira, pujà a la barana i començà de pixar al riu brogidor i cabalós; de sobte, mentre tot un col·legi de monges no passava cantant lloances al 'senyor' (*quin?*), la boira s'esvaí miraculosament, i les senyoretes i les monges totes romangueren badant, guaitant-se-li el cigalot enorme, que és clar, contant-ho en acabat esdevingué un cigalot mític, de mides incommensurables, com la banya (una dent canina) de narval, altrament totalment desdentegat, feu imaginar als rancs de cervell de llavors fa segles en l'alicorn, i sentint-se més tard l'Ignasi al·ludit en les novelles contalles bíbliques on hi havia un angèlic (arcangèlic) profeta qui del melic li trempava bestialment una llança o espasa de foc i

letal, justiciera i revenjaire, tantost no volia destruir, ell tot sol, una host sobrenombrosa d'heretgets enemics, decidís que aquell era ell, i es feu un mistagog i oracle d'allò més seriós, d'allò que ni mai hi ha fotut el mec pels llibres sagrats.

Diu que sent parlar-li la moringa, al peu de la qual fa escola. Hi sent els adés els batecs i els sorolls de cuina dels àngels cuiners qui pels boscs obsolescents del cel no cuinen les efemèrides que aviat tocaran d'esdevenir-se a la subordinada terra, o adés els eriçons i escarabats siderals qui s'esplaien pels espais i planegen enjogassats els atacs que tot ho duran a espetegar.

Cranis amb curioses i sovint fenomenals ferramentes d'animals d'allò més diversos decoren els voltants de la moringa i el santó.

Sovint dones devotes, frenèticament pruents del petit turó que els domina l'esfereïdor foradot del cony, on els sembla que s'hi rosteixin xais, i per això es venten amb oblidosos ventalls que venten fams, fems, i fums, li demanaven que, sisquer una vegada, els mostrés el cigalot bíblic i mític, i ell se'n posava un crani de narval amb l'enorme banya al ventre, i amb tast i toc, estímuls que la memòria exciten, les dones s'escorrien com mai no s'havien escorregudes o ja no s'escorrerien mai pus. Punt àlgid de llurs vides, ara segures d'anar a petar al paradís.

Al paradís, què hi anirien a reprémer? No m'ho demaneu pas a mi. No soc l'Ignasi. Només soc el carallot que en 'cronifica' la trista trajectòria. En realitat, me'n flix. Probablement com se'n flixava ell, del món i les bestieses que cal anar encadenant per a residir-hi si fa no fot una miqueta com cal.

«*Cada vegada que amb escorreguda m'escorri, m'escorreré ben escorreguda, però mai tan ben escorreguda com avui*.» Deien, imitant la fórmula del sibil·lí Vair Saïm, l'acompanyant molt discretament musical de l'Ignasi, al qual prometé que «*Cada cant que canti serà cant ben cantat*», i si rep cap encàrrec, seguint el model, respon «*Cada encàrrec que m'encarreguis, m'encarregaré que hagi estat perfectament encarregat, com cap to que vulguis que sostingui sostindré ben sostingut*», i per exemple, si l'ungit predicador li encarregava d'ostar ben lluny, vers els confins d'on ningú no en torna, cap tàvec humà qui massa l'emprenyés, escoltava i assentia «*Cada tàvec qui insensat et vingués a voler esconillar gaire els divins afers que et menes, serà menat enllà dels confins flagrants on tothom es crema*».

Precisament, a l'improvís, destraler i anticlerical, un anarquista datpelcul (no n'hi ha d'altra mena), armat amb un raspall de dents, ataca el profeta (no, el profeta, no; pitjor, l'arbre sacre del profeta), i el comença de colpir com si es pensés, imbècil, que el raspall de dents és una destral; la moringa se li'n fot, i l'inútil destraler, insultat i ultratjat, s'emprenya com una mona sense banana, i amb el raspall de dents es colpeix amb un sol copet el coll, i el cap li cau als peus, destralejat.

Era una escena que a n'Emília Pantomima, mai una noia tèbia, i l'heroïna de la darrera peça mística del mistagog, havia trobada idònia.

Una peça era, com totes les seues, amb episodis de pedregós anar-hi, i d'altres d'anar-hi més calmat, s'hi succeeixen amb gairebé irrespirable promptitud. Amb estranyes coincidències on, en plena còsmica guerra d'idiotes (no crec

pas que n'hi hagi de cap altra classe), la gran bomba cau damunt la petita, i la petita esclata i fa esclatar la grossa, i la grossa es veu tan menystinguda per tal d'haver-se vist obligada d'esclatar en acabat o segonament, que 'desesclata' immediatament, i la petita fa tot el soroll fins que quan els ecos mateixos s'esvaeixen a l'horitzó, la grossa no 'reesclata', i la petita se'n va al definitiu carall del no re 'bombàstic', totalment frustrada i fracassada, destí de tothom prou petitó — i per al gros mentrestant què? — molta de merda preternatural i eternal, capdecony.

Pretenia n'Ignasi que tanta de saviesa li pertanyia només mercès sobretot a la comunicació miraculosa que tingué (perquè s'ho mereixia únicament, car com prou diu la veritat secular, «*tal faràs, tal trobaràs*», i havent doncs sempre fet perfectament com cal, calia que el premi li revingués a ell únicament), la comunicació miraculosa, doncs, que tingué amb uns excel·lents navegants celestials qui se li aparegueren havent aterrat al costat del seu arbre protector en estranys ormeigs o atifells volaires qui, formats en forma de molt voluminós volum enciclopèdic, volaven doncs pels eteris aires interestel·lars sembrant la pau.

Els divinals navegants eren lepismes de mides extraordinàries. Els lepismes, com tothom sap, són cucs qui ho llegeixen tot, i en llegir-ho tot, en tots els idiomes de l'univers, és clar que ho coneguin tot, tant l'escrit com allò que se'n pot deduir amb una intel·ligència incommensurable com la llur. Són ells qui el nomenaren l'elegit per a esclarir el petit planeta i dur-lo al bon camí, enllà de tot el desastre provocat pels bel·ligerants curts de gambals, qui no saben ni han sabut ni mai no sabran ni un borrall de com viure per a llavors atènyer finalment el mama-papa-paradís de la benaurada eternitat... Lluny doncs de tots aqueixos xemics i serrills, totes aqueixes destrosses de la maleïda civilització

de les màquines que cremen i cremen, i tot ho cremen fins que no hi romangui sinó estalzins i cendres al món.

«*Nosaltres al mama-papa-paradís, i ells qui es fotin repicar ací baix*», els deia, perquè balbs de tant aplaudir, l'aplaudissin amb entusiasme encara una miqueta pus.

De tots els paradisos mai inventats a la babalà al llarg de les eres ignares, no cal dir que el nostre era el campió, el més bo de tots, i de lluny! Era el súmmum, era l'ideal. No n'hi podia haver de millor. Era d'allò milloret, era allò que no hi ha.

Al mama-papa, ningú no hi neix i ningú s'hi mor; ningú no hi envelleix ni s'hi emmalalteix; tothom hi viu feliç, llegint i estudiant, fumant en pipa, i tastant conyacs; de trast en trast cardant i tot (sense brutícies, és clar!)... Al mama-papa res no t'esglaia ni t'acolloneix mai, pots romandre en quiescència una estona indeterminada, tant com et plagui (el temps angoixant no hi existeix!) (prou feu figa, eons fot, el darrer moribund rellotge!) (tant se val, mai no havien pas servit de re!), això rai, i al mama-papa, tranquils, tothom saníssims, car no viuen ni monstres ni esguerrats, ni hemofílics, ni gossos ni captaires, ni carnívors ni sanguinaris (hi som gent sense sang!); ni assassins, doncs, ni bòfies ni militars...

—Com el fals paradís dels cretins primitius era només un paradís per a maleïts molt agressius i ressentits ignorants (recordeu, des del començament mateix, llur escandalosa i molt macabra prohibició de sabre re!), el nostre només és per a savis magníficament quiets i educats, i ben bastits i amb totes les bones qualitats — *impecables!*

—Prou podem! Qui hi pogués fer estada doncs eternament, no pas?

—Qui, diu! Doncs nosaltres, els ignasians!

—Carallots, què espereu? Tot déu s'hi apunta, *au, au, bah, bah!*

—L'aurora hi és constant. El nostre Sol particular sempre surt a voluntat del qui el vol al seu cel, que voleu més?

—No, és clar, però perdoneu. Qui porta el pòndol al mama-papa?

—Com dic, cascú de nosaltres és mestre únic de la seua eternal persona, del seu simulacre d'ésser indestructible. D'incongru esteta, mai tip amb el feix inexhaurible de coneixements potencialment existents (tret que no hi volem elucubracions barroeres de pecs científics, i només hi acceptem certituds) (som els enfellonits per les enfollides estupiditats de la mecànica quàntica) (quina creu!) (qui s'ho creu?), l'individu ha d'assolir d'esdevindre inequívoc director de l'orquestra del seu cos, perquè esdevingui el cos més harmònic mai existit. L'objectiu de cada habitant del mama-papa ha d'ésser d'ésser sempre com ara acabat de néixer en el més reial dels bressols grocs mai inventats enlloc de l'univers, cada vegada que neix esdevingut, doncs, com dic, més i més savi, i doncs prest a ésser més i més feliç, si cap. Una capacitat, la de la felicitat, que només pot créixer amb el saber indubtable. Un saber no pas guanyat per cap adoctrinament esbiaixat, com adés al planeta calamitosament condemnat apellat Terra, ans guanyat amb l'esforç mansuet de l'incessant aprendre. Vist?

—Vist i guipat, mestre. Copsat i capit, capità.

El bard Vair Saïm, l'actriu Emília, i, sots la portable

moringa, l'insigne mistagog Ignasi, havien arribat, fent teatret pels pobles, on la terra finia i, passada la ratlla, començava una esfereïdorament infinita extensió d'aigua.

Ens esguardàvem l'oceà promissori, quan de sobte el monstre aparegué. La promesa s'esvaí d'espetec. En un llampec, l'àncora astoradora, que a la insabuda de tothom raïa enjòlit, del cel mateix estant es despenjà, i feu irrupció, i es clavà al llom de tèrbol rèptil gegantí, de qui el suc icorós, amb la inexorabilitat d'un volcà enrabiat, rajà, fent alhora bullir l'oceà. Els sismògrafs dels taciturns oceanòlegs espargits pels voltants es mogueren amb inassumible desori, i els sinistres simis perniciosos de la jungla, i els tifes rosegadors de la costa qui ens causaven tants d'estralls sobretot amb els queviures, entraren en l'òrbita del vòrtex d'un cap de fibló que s'introduí d'esquitllentes fins a terra, i nosaltres i la moringa rodàrem seqüencials a l'invers de com roda la terra mateixa i tots els tendrums ens ballaven i els vanitosos cervells nostres, rabejant-se en el plaer, ho veieren tot amb una luciditat mai altrament assolida. Amb allò, resolguérem no viatjar mai més, romandre sots la moringa, i, fent durar els estalvis, crear-nos prou adeptes, bo i fent-hi el nostre circ. I mentrestant, quin remei. És clar, entre canyiules, conrear-hi l'hortet.

«Us heu demanat mai per què l'atmosfera roman fidel a la Terra? Us heu demanat per què no parteix fastiguejada firmament endins?

«Carallots! No en fa poques, de dècades, que ha fugit per a no tornar mai pus! Tantost com els malignes bípedes pelats esdevingueren esclavitzats robots (o autòmats perduts en la inacabable reversible escala cromàtica, com ara orfes elements químics que circumnaveguen infructuosament el nebulós univers per a trobar parella o cap cercle afí) de les

màquines, unes màquines que no eren sinó queixals corcats sobre el planeta, amb els bípedes nu esdevinguts els cranis dements que els han de suportar, tothom perdia la darrera senil rialla, tothom fet carn s'ofegava i peria, servibles per a no re. L'atmosfera es viu inútil i foté molt assenyadament el camp, car les màquines, oi? Quina necessitat la llur que hi hagués cap atmosfera. Encara les rovellaria! (L'atmosfera, els Sol, els asteroides gegantescs... Tots aqueixos magnífics imponderables són de l'escola utilitària, com en Bentham, i els Mill (pare i fill), en Mefistòfil, el beat Rubinstein, qui desembarrancava vaixells naufragats, i sobretot el santíssim Rasputin... L'útil, allò que serveix, és bo; allò que engavanya, i embarassa, hi és de més, és superflu, és inservible, és eliminable sense més compliments. I prou. Fora dogmes i collonades. La veritat és allò que et fa feliç, i sobretot perquè t'ho has conjuminat tu tot sol, sense escoltar nyepes circumcises, i d'altres obrepticis molt fal·laciosos ambages d'altri, tret que no siguis, és clar, un bavós prosèlit retardat qui s'empassa falòrnies com verdes mambes qui li pengin del nas.)

«Que sigueu vius, que cregueu que respireu, només és una al·lucinació. És només perquè us he convençut que tot seguia com abans, que respirar servia per a re a no morir. Provéssiu, betzols, de no creure en manguis i, veureu, sagnants psicòpates, que de cop i volta us escanyeu, que angoixosament feu debades glops i glops d'aire inexistent, i encontinent passeu a engruixir l'il·limitat ram dels difunts.

«Tinguéssiu el coratge de l'heretge, cregueu-vos rebedors de l'heretatge dels immortals follets, tostemps ridículament abillats amb borles, blondes i farbalans, i arrapeu-vos-em el nas (el gnòmon al visatge), i embusseu-vos-en les osques (o els oronells), i tanquéssiu la boca hermèticament, i veureu que, prou creients i fidels, continueu vivint sense

traves — ep, i si s'escau que llavors patíeu el petit daltabaix del fet que l'espitxàveu, això rai, allò només volia dir que no crèieu pas prou en mos savis ensenyaments, i que íntimament fèieu ganyotes de fàstic davant mos molt encisadores teranyines de magnètic adormidor, com si us presentava cap berenar de sacra santificada mòmia confitada, robada al museu dels falsos fetillers ensotanats, qui les tenen de fetitxes encerclades, per a més greuge, de pudents encens.

«I us heu demanat per què el Sol no ens cau damunt? Per la mateixa raó. Persuasió invencible causada pel meu verb miraculós. Car, codonys, si no en fa pocs, d'anys, que el Sol espetegà en ple oceà, i tota l'aigua s'hi fongué, i provéssiu de banyar-vos-hi, malarecs malastrucs, i veuríeu a quin foc d'instantània flama infernal no tombeu! Guspira i cendra. No en resta pus!

«En fi, buf. Deseu-vos-em enjondre, què hi foteu encara perací?

«La fatiga em pot, nens; prendré un bon ganyip, som-hi.»

Els devots ens descompartíem, sempre aparentment absolutament convençuts. Tanmateix remors sedicioses semblaven remugar al xafogós ambient, tret que no fossin les granotes i llurs raucs.

Cert que com tots els fanàtics, per molt que la insigne autoritat ens increpés i incriminés mai no ens en sentíem al·ludits, altre potser que per a esperonar-nos a esdevenir més apassionats adeptes.

Ens trobàvem, però, aquell vespre de vora el riu, que els insolents cuïcs ens emprenyessin de més a més massa, i crec

que qualcuns ens dèiem, fluixet i cascú per a ell mateix, per què el beneficient gran mistagog utilitarista no ens convenç de llur inexistència...? O, ja posats, convenç als cuïcs mateixos? Li ho hauríem agraït un colló. No ens servien de re. És clar que els cuïcs, quina importància per a ell, el tità qui, tirà, comanda les atmosferes, els astres i llurs lluentors, i els cometes extraviats, i els pedrots interestel·lars incontrolats, a part dels dinosaures, i els volcans, i el foc al centre de la roent, molt enfellonida, esfèrula...? Eh...?

Amb llapis assidu, el talentós Vair Saïm anava recollint enraonies, i llavors les musicava, anomenant noms, i les represàlies sense apel·lació se seguien contra els infeliços qui semblaven haver volgut predicar a favor de cap irrisori motí, els quals eren de mantinent bandejats i escarnits cruelment. Així de fàcilment l'harmonia es restableix a la nostra benemèrita falange, senyors.

Rancs i esparracats, els promiscus esguerrats, qui formàvem la més gruixuda part dels qui integràvem el gros dels seus devots, paladins tots plegats del nostre Pal·ladi qui raïa al seu tron sota ombrel·la, o millor sota pal·li, escoltàvem, com a prolegòmens de l'aparició de déu fet grassa carn, el relat de l'ornitòleg qui aprèn del mestre tots els melismes de la merla carbassa, un relat representat per la Pantomima, dedicada actriu i deixabla.

S'escau que, encoratjat per la repugnant derisió a la qual els sotmetien els altres estudiants, tots uns pobres tòtils, a la facultat d'ornitologia, l'ornitòleg devot demanà al nostre mestre divinal què fotre-hi.

El mestre li indicà que fes un petit esforç mental i tractés de recordar-se'n. Oi que de menut no podia defecar altrament que si alhora popava? I que sa mare vigilava que cagués com

cal, car és inapel·lable que l'únic signe que mantens la salut és si cagues cada matí a la mateixa hora, i per això que li adossés l'orinalet al cul mentre l'alletava, o cuinava o anés a cagar ella mateixa, i en acabat, quan ta mare et deslletà, se t'estroncà la caguera, i deperies i claudicaves, i anaves de mal borràs, i la Mort et burxava amb la forca la butza, i ta mare et salvà la vida llogant-te una dida amb pits esplèndidament lactífers, inexhauribles, mai fungibles, i aquella dida t'ha durada doncs fins avui, i per això ets, diguem-ne, un ornitòleg de marca? Del qual, ai llas, se'n riuen els mals companys?

Aprèn doncs els melismes de la merla carbassa, i planta una munta de fusta a una branca de l'únic om que roman al pati de la facultat, una munta pintada amb les colors del toquí emmantellat, i quan els estudiants qui t'escarnirien se t'atansessin, indica'ls, amb índex ferm d'ungla impol·luta, el toquí, el pardal qui no es xucla el dit, i els dius que s'aprestin a sentir-ne els refilets obsessius, i per comptes del «*fes-te el llit, fes-te el llit*» del toquí, ouen, mercès a les teues habilitats ventríloqües, les veus melòdiques i diverses de la merla carbassa, i els molt enzes estudiants cauen idiotament al parany, i el nas els creix, i els ulls se'ls esbatanen com carbasses, i se'n foten creus, i, tu, bo i rient-te'n d'ells, despenges amb una perxa la munta de fusta pintada de la branca, i els la refregues per les vescoses vibrisses.

Fruírem esmeperdudament de la representació de la faula, solemnement recitada pel bard Vair Saïm i mimada histriònicament i sublim per la traçuda Emília, i agraïts els omplírem dels nostres humils dons, en metàl·lic o en espècies, i ens amanírem a rebre la visita (la sonadíssima aparició!), inexorablement guaridora, del majestàtic mistagog amb elm i capot, i mostatxos, prussians.

Apareix el mag, vestit de magnat (i de nat mag), i amb el zel infecciós i la frenètica intenció dels simis esventats, els acòlits, qui mentrestant jugàvem a flèndit, el voltem freturosos d'anticipació. Els nostres ventres d'ogre esveradament grunyen. Potser i tot encara ens llençarà qualsque confits o cacauets a la rampinya.

«Era el poeta a la comuna, i somiós, en els efluvis soporífics dels seculars palters saponificats, un espectacle sorprenent se li desenvolupava davant part davant. Una aranya negra, poderosa, havia injectat de verí un escarabat negre gegantí, i satisfeta, prometent-se aviat, amb antelació i dilecció, un àpat meravellós, abandonà, que s'acabés d'amanir en els seus sucs mateixos, al seu racó, l'escarabat enverinat, i es veu que em va albirar, assegut, un enorme bocí de carn potencial per al seu rebost, i se m'atansà a fotre'm una fiblada letal, potser només per a veure si el resultat era el mateix que amb l'insecte. Si m'estaborniria i em confitaria per a, com dic, tenir-me desat al seu rebost, per a després, més tard, un dia d'aqueixos, car un cop tip amb el deliciós aperitiu de l'escarabat, qui sap si amb un rebost curull no se li assegurava feliçment el futur. Sense ni que em calgués aixecar, amb la sola d'una sola sabata, l'esclafava, i la negra escamarlada despulla resultant la recollia amb un paper i la llençava a la comuna, i amb el mateix paper més tard hi llençava també l'escarabat condemnat. Així s'acaben les grosses esperances dels qui esperen qui sap què de la vida al món. Només el món perfecte nostre venidor és objectiu que cal mantindre al pòstum esguard, carallots. Allí, les estroncades aixetes que només ragen rovell i llims i metzines, tornen a esclafir-se, rialleres d'aigua pura i clara. Ompliu-ne els sacres greals, trossos d'ases, què espereu? No cal esperar-hi re. Ja ho teniu tot a tocar de mà i encara no us n'havíeu adonat...!»

—Saïm, com fa el verset que compongueres per a l'avinentesa?

—"Qui molt anticipa al cel l'hivern/ Passar, tot d'una cau al cràter de l'avern."

—Exacte. Doncs això... Continuéssim.

«Era, la de l'aranya qui somreia satisfeta abans d'hora, la mateixa antiga paràbola del lladre dolent (o bo, qui sap) el qual anticipava amb fruïció la felicitat. Havia robat no feia gaire un xai a un pastor, i, llunyet, a una clariana l'havia rostit, i sucós el xai i sucosa la boca del lladre, pensant-se aquest, llepant-se les vibrisses dels oronells i tot, com se n'atiparia llavors de bé amb el petit be, amb la seua carn tan tendreta, al lladre, pobrissó, tanmateix, abans de foter-hi mossada, li venien freturoses ànsies de bon caganer, i es ficava, cast, dins la ratlla fosca del bosc, a cagar-hi doncs rere un arbre, i el pastor, qui, atret per la flaire del xai rostit, el sotjava rere el mateix arbre, esperant l'adient oportunitat, ja amb el garrot li foté de sobte, i part darrere, un brutal cop al clatell que l'occí. Mort instantània. Així s'acaba la vida de cascú. Instantàniament, quan menys t'ho creies. Tot projecte doncs projectat debades. Més val al món no projectar re. Viure del que cau del cel. I si no cau re, fer-se fotre. Per un dia o dos que no mengis, no et moriràs pas, capgròs, fuig!»

Fou llavors on la princesa Florimel, plena de collarets i d'altres cridaneres dinguindaines de dinguilla, i pudint de l'agar que recentment se li encastava a l'os intermaxil·lar, se li interposava davant.

—Mestre, em direu massa atrevida, mes, deixebla poruga qui fort ha fretura de consol, us demanaré nogensmenys com us

ho feu que, enmig dels caos i desfici universals, quan els gratacels s’enfonsen col·lapsats, cada divendres propvinent de terratrèmol immens, i són aleshores novament pedres disperses dins el fang d’on mai no haurien d’haver gosat treure el nas, us veig d’immutable ossificada ídola? I alhora enmig de la immutabilitat entròpica de l’univers d’una miqueta més tard, posem dissabte mateix, us em figur tot inquiet com qualsevol altre ximple cul-de-mal-seure belluguet? Xaplinesc, preteneu, en la darrera instància, molt ruquet, que vostres botons de plom han ops (és a dir, ferotge necessitat) d’encadellar-se doncs en traus adients. I en la primera, que, com en Leandre el nedador, us adormiu enmig de procel·lós estret, i us negueu en l’oblit del perenne son oceànic…?

—Saïm, d’on surt aqueixa? Quina mena d’exemplar de les deu femelles típiques de l’excel·lent Semònides no ens vol representar? Oi que no tenim prou papers? Amb una qui els pot fer tots a la perfecció?

—Ben cert, capità.

—La truja…? La guilla…? La gossa…? La molt egoista golafre (com el fang mateix que se t’empassa els gratacels i tot…)? La canviable (com la mar, que tantost lluu calma com es desencadena en fúries boges…?) La promíscua somera…? La mostela…? L’euga…? La mona malfaent…? La borinot qui et borinotejaria, com la aquesta present…? Jo qui no en vull cap d’aqueixes deu al teatret de la meua cort!

—Ara us l’ostava, i us la bandejava a perpetuïtat, capità. Prou la tenim, la intrusa, ben assenyalada. Guerrers rudimentaris, armats amb maixelles d’ases, tantost no torni a violar el llindar del nostre cercle privatiu, subreptíciament, que és com dir criminalment, serem legítimament, és a dir,

vàlidament, no pas írrits, ans del tot rats, doncs, d'anorrear-la a l'instant.

—Ben fet. Només podem sofrir-la per al nostre detriment. Per tant, no pas que mai en volguéssim pels voltants, d'aqueixa color tan fava. Ni amb aparences d'arcana, didàctica, massa fineta, 'cultura', que, com tothom sap, no serveix de re; només per a presumir entre sonses bledes com ella, *bah*.

Florimel, d'una puntada, al riu. Car en aquella cort ningú no era gaire cortès.

—De què serveix la cortesia, oi? Per a demostrar que ets més hipòcrita que ningú, per això.

Començaven, els de la colla nuclear, de recollir les decoracions del teatret. El vespre era avençat i tost fora hora de colgar-se. El silenci s'instal·lava, ferm. Tothom semblava rumiar-hi amb unció. Qui més, qui menys, tots plegats cogitàvem sobre els arbitraris pòstums tresors de les esferes mortes... De les pols i els estalzins diversos que eclipsaven els Solells encara romanents... Que segur que només hi sobrevivien encara unes quantes de verges evanescentment alades, amb lluents anells de promeses, qui s'amagaven, il·luses, a esplugues fosques i malsanes per a conservar-hi ben fresquets els hímens intactes. Les bones bruixes qui les hi acompanyaven eren menes d'abstrusos espectres (adés els clissaves, i ara, desapareguts rere fumeres, no pas), qui feien bullir brous anacrònics; hi coïen gastades escombres, batracis diarreics, ossos trobats a arcaics cementiris, i no cal dir, d'altres selectes i assortides llepolies... I les noies 'pures' en feien befa, i els deien que les fètides tasses se les beguessin elles, les polloses velles...

I esclatà l'insigne Ignasi...

—I al capdavall res no té cap importància, companys. Us em creieu les falòrnies que us dic, o cregueu-vos-en d'altres. Què hi fa...? Aviat sereu morts, i sereu morts durant incomptables mil·lennis, i enlloc no sereu presents, i de cap altre esdeveniment no sereu muts testimonis... ni mai més de cap altre... mai de res de re. Tant se val. Tot això que us estalviareu. L'univers s'autodestruirà, i potser (qui sap, i qui se'n cura, i qui hi dona un all?) n'autocrearà un altre... Què hi fa? Què hi fa...? Què hi fa! No hi sereu, i s'ha acabat! De moment, tothom doncs fot a sa guisa, i a parir parteres tota altra cosa... I tant, fotéssiu com millor us plagui, segons us convingui, desgraciats — sempre, és clar, dins les vostres molt minses, miserables, possibilitats — víctimes com tothom de les molt putes circumstàncies... Prou! Au, a pastar fang!

—Què dius? No ens abandonis, sublim sobirà. Estrany soliloqui el teu, amb absurds remordiments i erriònies recances. Res no ens impedeix el gaudi, la fruïció, d'allò que, gràcies a tu, avui no se'ns presenta: una vida tan opípara com la que ens menem! I ho vols llençar tot a rodar? Potser demà et trobaràs millor. La maleïda princesa et destarotava el païdor. Ja ho tenen això, les males marfantes principesques. Bones només per a la misericordiosa guillotina. Tot tiranicidi és bo! I quin goig de veure-les pujar al cadafal, totes espellifades, plenes de gargalls, vestides d'espantall, nanes amb parracs de gegant, o massa altes amb parracs de nan... Divertit, capità... Apa, home, una rialleta per caritat...?

—Saïm, ens canses.

—Una mica de musica fina, capità, doncs... No hi ha re que

ajudi millor a ensopir-se...

—No dic re... No dic re...

—I l'Emília us farà un dels seus massatges... amb el liniment adient... i escaient per a l'indret que us duu el dol... Ah, com us embroca llavors els abonyecs de l'ànima...! Ca...?

—No dic re...

S'endolcí a pleret el mag nat.

—Mercès, co-còmplices del crim caritatiu... Sempre seré al vostre servei... Ja ho sabeu... El manyà manyac no desserveix mai... Dolçament, sense sorolls ni violències, espanya les portes dels vostres secrets més desitjats, vull dir, dels vostres desigs més secrets, i es desviu perquè els obtinguéssiu... Tothom perdem les claus tard o d'hora, i no podem tornar a casa, oi, Emília? Dolçament, el manyac manyà us l'espanya i us descobreix dessagnant-vos a la banyera... Amb les seues mans atlètiques, d'antic ambidextre discòbol, us pren els dos braços i us els alça ben amunt, alhora que amb ses mans fent de perfectes torniquets les sangs que us rajaven dels punys s'estronquen i estosseguen; immediatament, amb draps nets, xops de qualque desinfectant que trobava ràpidament a la farmaciola, us embolica els punys i us els assegura amb esparadraps o amb fortes cintes adhesives, si en troba, i us torna a la vida... A la vida... I amb quin dret, direu! Doncs amb el dret qui sap (ho sap tot!) que un cos jove i sa de salut, no se suïcida (o ho prova), altre que per a demanar ajut — totes aquelles damisel·les mira'm-no em toquis qui voldrien que te les cardessis al moment àlgid del salvament, per tal que, a l'instant mateix de llur darrer bleix, l'orgasme terminal no els esclatés al cervell i tot fot paradís, ni que només fos

instantani, com la fi de l'univers i el començament de l'univers... I el sopar m'ha fet mal, avui... Perdoneu...

S'absentava el sobirà i els súbdits vetllàvem que no se'ns volgués d'amagatotis suïcidar...

L'endemà abans del vespre, l'espectacle continuava, com no podia ésser altrament.

«Benvolgut poble devot, avui ens centrarem en un individu singular, al qual, extraordinàriament, la fontanel·la no se li havia closa mai del tot. Amb això, amb el dit xic, només li calia pitjar-hi amb una mica d'intenció, i el botó màgic apagava de sobte la maquinària del cervell; tornava a pitjar i automàticament era com si tot tornés a començar, totes les nocions obsoletes, de la vida anterior, s'havien esborrades absolutament, i el cervell renaixia nou de trinca, incontaminat, era un full en blanc perquè hom hi escrigués el novell programa de la vida nova; per això, el nostre individu singular era com si, únic doncs al món, hagués viscudes mantes de vides — i de morts! — i havia renascut al món les mateixes vegades.

«No cal que cerqueu l'home-miracle enlloc. Aquell home soc jo!

«Engavanyat per la dura enigmàtica realitat, fugia ja de menudet vers vastes praderies imaginàries on, libèrrim, m'hi esplaiava a cor què vols.

«Cert que les primeres vides, mentre el petit no ha arribat a ésser home fet i dret, rancuniosament obeeix — obeeix sempre — la rancúnia hi és present només en sa mala, lívida, balba i flàccida, cara — una cara de malalt de l'ànima, és clar, de marrec marrà i rebec, teixint revenges — mentre

part de fora accepta fidelment l'ordre — lacai vexat (i potser pèrfid), però complidor.

«Quelcom el jaquia perplex — la infal·libilitat dels còmics, i com més hiperbòlics ni histriònics, ni és clar ressentits, més infal·libles. Avorreixen la plebs, i àdhuc el sencer molt erroni gènere humà, i tanmateix, si ningú en fes mai gaire cas, amb allò sol que diuen, ja apariaven el món, el guarnien d'un arnès molt més segur contra la imminent destrucció de tot allò que hom podria encara titllar de '*carn*'.

«Ja adolescent, eixiverna, matusser i erràtic, per les neus de dalt de tot, on reïx d'arribar, cada dia amb prou i més feines, fins a l'endemà — fins que a l'hora del desglaç se n'adona — que els seus llavis eren adherits al replec de lumaquel·la que orlava, abrupte, el cràter de l'abís sense fons.

«A sotracs, recula, reptant, i fa cap a la llera encara no pas del tot desglaçada del riu dels moribunds, que el portarà, a sacsades esporàdiques de corrents contrincants, i sotjat sovint pels afectuosos voltors de moltes i diverses latituds, fins als mèdols o confins molsuts i plans de l'arcaic cementiri.

«Abans no s'exhaureix definitivament, el nostre heroi, estergeix amb un guix, el seu nas de botifarra damunt la llosa asclada on la seua amada no fou, no en feia poques, de dècades, sebollida.

«Li confessa: "*Noia, ja ho veus. Fui escriptor, i tot i que em venc per zero cèntims, no mai venc ni un exemplar. Amb llengua morta i parasitada per segells inextricables de lletres que mai no poguí de fer passar per cap impassable embut de cap bústia pèrfida, i doncs trametre a cap destinatari assenyalat, m'incloc d'eteri pastisser*

especialitzat en els panadons. Hi ficava missatges, mots de savi, a l'estil dels pastissets afortunats dels xinesos. Així fora si més no llegit. No sabia, ruc qui era, el risc que corria. Fui ran d'allò, de qualque mínim escrit vist per cretí d'església, denunciat, i tot seguit tancat, per subversiu. De la presó n'eixia amb ofici. D'escombriaire. Un vidre caigut d'un cossi ple de putrefacta brutícia que buidava al cofre on recollia, amb mul i tartana, les escombraries de cada casa, m'esbotzava la salvatel·la de la mà esquerra. Infecte fenomen, quadre patològic galopant, recrudescències, metonímies, metàstasis... tot ensems... m'hauria mort en menys de quatre dies... fetal, emprostòton... tret que abans pitjava el botó... i recós, entre rebrecs embrionaris... deseixit finalment... el meu cos... transfigurat... El meu cos transfigurat era nou, i tota la ciència obsoleta abassegada pel cervell gastat i darrerement anorreada, es renovava instantàniament amb els darrers coneixements de totes les branques de la ciència i la filosofia! Ara el meu teatre, com podeu veure, és el millor de l'univers. Tothom ho reconeix, vosaltres, estimats devots, en sou prou testimonis."

«El proemi ha finit, que comenci la funció.»

Fou aleshores, quan els escadussers aplaudiments s'apagaren, on en Vair Saïm començà de tocar el flautí, i on l'Emília eixí a les taules vestida de coqueta del divuit.

Diu, si fa no fa còmicament, bo i plagiant clarament un virtuós autor força conegudet, «"*Em podríeu, nois, constrènyer a viure dins cap closca d'estreteta nou, i em creuria nogensmenys sobirà de l'espai infinit, si no fos que els meus somnis són malsons..." Ara que, això rai, car sé íntimament que els malsons són tristes i fosques fantasies i que la closca de la realitat és d'ou, i sempre puc transcendir-la amb cap cop de puny de violenta i agressiva*

afirmació de la meua voluntat que de fet soc al món, i valc!».

Subjugats i filials, el públic, evocatiu, seguim l'evolució del poema explicatiu de bard trobadoresc, el qual, proterviós i oblic, com l'acadèmica serp dels sempre imprevisibles ous, la qual tothora conspira en silenci, i llavors, més conspícua, us desenvolupa, amb diabòlica espontaneïtat, tal com raja, novelles variants de l'espúria corrosiva teoria esfèrica, la mateixa que et permet de renéixer, qui sap quan, ni com, ni on, car a l'univers atzarós, el qual, tot i agonitzant com ara, és encara monolíticament i compulsivament obsedit a treure's de la mànega les monstruositats més inversemblants, bo i prenent peu en el fet que, dins la infame olla barrejada on el batibull infinit d'infernals elements, minúsculs ans determinatius, pot resultar en qualsevol producte, com ara el fet de renéixer, i com el del que sigui, tant se val, car així tot hi és possible.

I en romanem ben servits.

Ens agradava més quan "*la del divuit coqueta/ li feia l'aleta/ i ell, virtuós, es cloïa l'aixeta/ meravellós esteta/ el més impotent/ dels impotents/ del planeta*". Allò era si fa no fot poètic, codonys, i no et deprimia tant. Car tots volem anar al paradís, i seguir exemples de virtut bestial, car qui més pateix a l'infern del món, més gaudeix a paradís tan inaccessiblement elevat. Allò és, com se'n diu, carismàtic; vull dir, *catàrtic*, tu!

Del breu hedonisme mentre ets enterra, fins al molt més llarg i pòstum de la posteritat. "*Nois, d'hedonisme a hedonisme/ i no em vingueu a cap altre sofisma.*" L'hedonista fa el bé i el bo per a tothom qui pot. Mentre el dolent fa la dolenteria perquè perjudiqui tothom, inclòs ell

mateix! Idiota, retardat o boig, cal que cap d'ells (sovint és tot un mateix) no us entabani! Aquest és el pitjor, el superflu, el qui hauria d'ésser eliminat en néixer. Esperit el seu de puta monja. La qual es fa fotre per a fotre tothom altri. Els maleïts qui es '*sacrifiquen*'. Els més dolosos, manipuladors, malparits mai cagats per puta mare. Aplegapets merdacaners del poder (real o imaginat), menes de bòfies disposades a morir (i sobretot matar!) per a 'salvar' els vils miserables lladrocinis dels qui els lloguen (realment, com els rics; o fantasiosa, amb llurs quimèrics, monstruosos, déus).

Un forat es val un altre. Sobretot si no saps on mena. Aquest és el dilema de l'extraterrestre qui perd les claus i no sap a qui demanar-ne un altre joc factible per al capdavall poder tornar a casa.

Usurpa, mentre espera, el lloc d'una destronada, melangiosa, fins ara suara molt desficiosa, i presentment molt adolorida i descoratjada, larva dins el cos del cadàver de qualcú qui l'espitxava ran de l'atac al cor i a la freixura en l'acte odiós d'un tètric fratricidi en cap incestuosa fantasmagoria lúbrica, i esclata aleshores a la capriciosa atmosfera, una erupció d'immens calibre, i llavors quin cataclisme! Sense més ni més, apocalíptic, com si fos cap càstig del cel, un opulent diluvi davalla, i observa, al·lucinat, que la taca de pluja, de primer tímida i honesta, vulnerable, optativa i ambigua, s'expandeix, tirànica, en una indeturable inundació que fa surar el seu vaixell, és a dir, el cadàver qui ocupa, el mateix cadàver mort no fa gaire de la gran proesa d'occir (mentre se'l cardava, ep!) son germà o frare.

No sap que aquell cadàver el torrent se l'endurà directe a l'infern on van els innombrables molt lúbrics fratricides de la història, sobretot els més nombrosos, qui es troben és clar

sempre entre els més oprobiosos dels mortals — els merdosos monarques.

I ara l'espectacle continua.

Inspirat, en Vair Saïm comença de guitarrejar. Ens canta la més bàsica i clàssica cançó existencialista.

«*Oblidí, oblidà.*

«*Oblidí, oblidà! El temps es mou (ou!) com cap ou... L'ou de l'ens qui... L'ou de l'ens qui rossola avall avall... abís avall! Ou! Ou, company, com l'ou de l'ens i els temps rossola... avall avall... de l'abís... avall...*»

Canvi d'escena. A l'escenari, espectrals i impactants imatges d'un molt seriós areòpag amb els areòpags mateixos gairebé decidits a dictar el veredicte inapel·lable del suprem juí.

Hàmlet de pa sucat amb oli, el bard, especulatiu, s'embrancava dient, «*Siau, doncs, estimada, a l'altre costat de la frontera del reialme de la Mort saps que, atendat degudament, t'esper amb candeletes fins que tu també no m'atenyis.*

«*Tost seràs també doncs benvinguda al club de tots els qui ens jugàrem la vida amb la Mort... i perdíem, naturalment. L'atròfia i la sarcopènia, la caquèxia, se t'instal·len, i aviat el teu esquelet vivent balla la més sensacional de les danses macabres, la teua, on tu ets al centre de la sardana, amb cada saltironant despulla preciosament adornada amb els esquinçalls que s'ha guanyats, els parracs de mortalla que ha acabada mereixent. Benvinguda, dilecta, a la solitud eternal, entre pagodes adventícies, on llongament, àdhuc infinita, meditar-hi, i amb gerds cellers amb aixarops i*

confitures, i amb hortets amb préssecs i dolços ombratges per les vores, sense intrusos ni perillosos escàpols de cap altre carnatge, amb llurs rovellats vestigis de vehicles fútils i repulsives coccions. Que bé que hi som, no pas? I tant!»

La funció era, diguem-ne, un altre èxit. Els enamorats foren feliços empertostemps. No es podia pas demanar més. Tots claparíem amb un somriure fi al vult distès, apaivagat, àdhuc les puces, xinxes, polls... i d'altres íntims companys de viatge a l'esplendorós futur (*tururú!)*. Ah, a quina benaurança no pot conduir un bon sermó, amics meus!

Serenament elogiós de tot l'elenc, encara una nit més reneix de les cendres el geni de les ombres. El mistagog Ignasi, qui oblidà i recordà, com jo oblidí i recordí, i el temps era un ou, l'ou on la precària existència viu el seu momentet, per anar rodant avall fins al fons del tanmateix inescandallable abís. *Sí ves, ja et dic!*

Colgats, algú deia, «Allò que estem obligats de fer per a sobreviure, nois! No tenim remei. Recordeu, no fa pas gaire (i ara deu ésser el mateix), ens penjaven precàriament dels núvols les atòmiques... Les atòmiques... Eren com les fràgils bombetes de colors als arbres de nadal... I tanmateix continuàvem encaparrats en les habituals bajanades i foteses... I ara si fa no fa... Esdevenim vells ronyosos, atàvics fills d'espantalls d'èpoques, períodes, llongament depassats, senils ectoplasmes dolguts, vull dir, dolents, plens de xacres, i punxats doncs insistentment per l'apressada Mort, i així i tot hem de fer rajar la pràcticament estroncada aixeta del nostre, com més anem més migrat, enginy, o ens moríem de fam, és a dir, afegíem una altra misèria al nostre miseriós estat.»

El patriarcal col·lectiu de puretes, ressentits, emprenyats per noves i velles dolors diverses, omplíem de gemecs la foscor, i ordíem alhora il·lusòries heroiques revenges sobre no sabíem ben bé qui.

Les meues antenes zebrades (franges blanques i negres alternatives) se'm bellugaven follament dalt el front. La pobra pelleringa amb la qual pix em feia pessigolles. Era hora doncs d'inspiracions dutes per la musa estranya, de qui la volatilitat mai no sabies del cert on anava a tocar per. Em vingué a l'esment una sonada visita al zoològic, amb tota la classe de l'internat, on, tot entrant, a tall de severa advertència, el mestre ens indicava el cartell. Hi deia «*Si és bo és dolent; si és dolent és bo*». De gambirot, amb prou feines sabent de llegir, i de tota manera no fent mai cap cas dels cartells, un company i jo, ell un golafre i jo un malparit aprofitat, qui li recollia els bombons de licor que li queien de cop de la butxaca, si li foties un garguilot a l'orella i, remugant, feies rodar enigmàticament un dit, i es regirava de sobte, i si els bombons vessaven, segur que en replegava algun en acabat; doncs bé, ell i jo ens atansàrem a una gàbia i s'escaigué que ens caigué damunt un eclipsi de Solell, i alhora un terratrèmol convertí en runa gran part del parc, i els ferros de la gàbia es retorçaren, i per un forat entre reixes, el company gastrònom s'hi esmunyí, com cap ganut abstinent, a menjar-hi la carn crua del tigre resident, i n'acabà, no cal dir, molt fastigosament esbudellat, i els anfractes de les meues antenes esdevingueren segurament roents en llençar per les engires aquells missatges d'angoixa i terror extrema.

Tots els bèsties (i les bèsties) salvatges voltàvem sense quest i, recíprocs, ens destruíem. Fogueres diverses perdien la guerra contra les tenebres...

Tanmateix callí llavors, car els companys de l'elenc, retuts, em feien avinent que s'estimaven molt més que callés. Que de tot el ventall del meu pesat repertori preferien el del sumptuós moment on em tocava de fer mutis.

Car que tips tots plegats, oi? Dels molt ploramiques qui, fatalment agreujats, abjuren del clima advers que els vol desapareguts d'una vegada. I de tantes de premonicions frustrades, i d'objectius fracturats, i de cims mai atesos, i d'espurnes a les distàncies, de vastes cridòries, de ràpids passavolants parcialment devorats, de maixelles que ominosament grinyolen, de rampants autòmats de quatre potes i de bocasses enormes, amb ferramentes molt punxegudes que ara t'esbotzen la mocosa pell…

Amb veus èbries, encara, per les perifèries, queien excèntriques anècdotes, quan els de més ja roncàvem.

Hom inhalava de bon matí les penetrants odors dels esmalts i els rars cosmètics amb els quals certs estrenus actors ja s'empastifaven, i, amb ulls feixucs pels polsims i les cendres d'antracita, hom es preparava a repartir encomis, sobretot a les dames, quan també, amb pas dubtós, no s'aixecava. El nou jorn s'instal·lava, amb la mateixa mandra i els mateixos mals pertot (ossos, músculs, nervis, tendons, els òrgans més íntims preferentment). Hom corria doncs, armat amb la seua paleta de fer foradets, vers els racons més llunyans per a purgar-hi l'organisme atès ara de sobte d'un pregon desassossec.

Avui hi fem, repetit, l'assassinat per excel·lència, que fou, és clar, el del pontífex entre els ogres (o les sogres?). A glops agres, eixien les pastoses ires (i les lires i els iris) de les gàbies vigents, on s'operava la 'Paròdia del Mig Sou', justament lluny, als angles vaporosos dels 'Remots Reialmes

de la Irrealitat'.

Al pop còsmic i als seus zelosos tentacles que tot a l'univers ho maneguen si fa no fa, amb mantes d'errades, mes què hi farem, li adrecem llavors un sorollós peà. Allò sempre reïx. La plebs endormiscada com s'alçura! Com s'animen, com espectres picats per malèvola vespa al trau del cul. Som els exaltats cantaires, vells erudits qui ens banyem en l'oblit més anorreador, som ens bel·licosos qui ens fonem, amb mangala i trontollant, per viaranys lleugers que només fan baixada, i no anant mai és clar que enlloc.

No pas que fet i fet a la fi ningú no hi pesqués gran cosa, però era prou ponderós, i doncs impressionant, i tots (actors i públic en gros) ens pensàvem en acabat més il·lustradets.

Cada cop, el dol i el vertigen enfosqueixen aquesta altra semi-fallida teatral. Sota un cel de safir, hi davalla la sagnant claveguera de robí, i més enllà, reflectint l'embromallat diamant del Sol, el sòrdid riu de fangós maragde.

—No re, fills meus, no reïx al món, en la seua pròpia representació, com, de vegades, el paisatge. No podem pas fer-li la competència. Fora d'idiotes intentar-ho. Sempre farem curt, sempre romandrem en porreta. Així que tranquil·litat. Res a témer. No pequéssim mai de supèrbia. Hi ha pecat més lleig? No crec pas, no. Humilitat ens cal davant l'obra aparentment imperfectible de la nogensmenys eixelebrada natura, a la qual tot sembla sempre sortir-li magníficament, i això que tant se li'n fot, crec, que li surti tot com vulgui.

Petulant, de tornar a sentir-nos divagar després de tantes de dècades, el fel intens se'ns immiscia a la gola. Estossegàvem. Era l'hora de coreografiar els ballets dels grotescs taüts

pintats i els cranis capgrossos. Quin goig no faríem després!

I aleshores, sense ni com va ni com ve, s'esdevingué. L'emergència. Feia massa de dies que hom prou s'ho recelava i tanmateix sobrevivia un dia més.

Venien crits de pànic. «Crema el bosc!» «El bosc crema!»

I els incrèduls i els no-creients del poble segur que ens en donaven la culpa i que ens ho volien fer pagar. Se'ns fotrien damunt a fer-nos la pell. Segur que s'atansaven com feres.

No era pas el primer cop que ens trobàvem en la mateixa situació. Què fas quan crema el bosc, i el bosc et vol carbó i els pobletans et volen empalat?

Improvises un rai i t'hi fiques i au, amb el rai riu avall, carregat amb el material del teatret que hi pots fer cabre.

Cascú primordialment amb la seua arnada roba. Tu amb la teua lliurea sargida pertot i (més o menys inconspícuament) apedaçada, que també et serveix per a quan et foca de fer de mestre de cerimònies. I l'Ignasi amb la seua disfressa idiota de profeta de firetes. I en Vair Saïm amb el seu llaüt i l'uniforme d'arlequinat violinista. I l'Emília amb les seves diademes i llustrins, i vels de virginal vedet de vodevil.

Fins que no trobem, si el trobem en aquest riu, un altre poble prou avinent perquè un part de la ignara població es creguin i s'empassin les nostres carallotades.

I si doncs aquest riu no, endavant i avall, que no ha estat re. Un altre. Rius rai. I poblets. I boscs i rais.

Encara rai si no adquirim la mala fama d'incendiaris. Altre

que incendiaris en la fe de déu (dels déus qui calguin, tant hi fot), que això, saps què? Reporta. És profitós. Tots els vividors de la falòrnia (a catedrals, mosquees, sinagogues, variats templets a betzef), disfressats de cagallons sovint molt luxosos (cardenals, papes, papus, pallassos, pallussos, grans manitús de corcats tòtems), ho saben — i els ignars pagant — i anant de tota manera a l'infern de no re etern.

Així que malament rai, t'ho agafis del cantó que t'ho agafis.

«*Et dius manitú, natura,/ i a mi em fa mal la freixura./ Fumaré el calumet/ Amb la cara a la paret*.»

Manitú mut i nu, palplantat com un estaquirot davant un estaquirot de penitent paral·lelepípede prim, precàriament palplantat.

Absurdes rapsòdies llavors sobre sacrificis remots, com els d'en Tiburç Oripell, qui antropòleg garrell, assolí de fissionar esquelets fòssils i així accedí a l'alliberament d'ànimes primitives, com ara la del benaurat Àtila, qui ara rau al zenit perpetu del paradís predit per a tots nosaltres, mentre, del públic, llur ull indígena va indeleblement negant-se en plors davant l'incest entre certes larves de cetacis i barracudes. Allò ens duu sempre a la memòria les mig oblidades aventures sagnants als llits de la nostra infància. Amb prostració hipnòtica, els nostres simples cors sempre ja injuriats d'arrel, guanyen, màgicament induïts per les mels vibrants (i abrivants) del mistagog, enllumenaments psíquics que són a l'enteniment com ara poderoses espelmes que ens aclareixen quins naips ni atots no servàvem durant tota l'estona, sense abans adonar-nos-en, que de sotmesos il·legals residents inacceptables a l'existència, teníem tanmateix també tot el dret a imposar la

nostra presència, ni que fos de rusticles (bacteris marítims qui roseguen l'acer com si fossin rovell).

Col·lideixen les nostres idíl·liques ingènues noves idees amb les noses espinoses, les nàusees nàufragues, de la realitat quan tornem de nit a casa. Ens condemna l'esguard del nadó ja atrofiat per la penúria al rebost i la deletèria atmosfera d'una cabana putrefacta, i els nervis de la muller (o del marit, segons el cas, del recent fidel a la nostra creença, l'únicament vera), pateixen postremes ruptures, i la circulació de la seua sang s'espatlla, i consumiran, els medicaments calguts, si els els donaven, el romanent inexistent de la nostra volàtil fortuna.

Voga llavors obliquament amb el seu rai insegur l'esborronat fidel qui al·ludeix a la disciplina que hom allà dalt prou li demana, i assegura que cal creure-hi, que aquesta vegada ho ha trobat, que ho endevina, que amb la nova fal·lera en voga tot anirà amb rodes, i sua i s'apassiona, i els seu mesc se us inserta, se us hi empelta, i us encomaneu del seu entusiasme i el cel amb sos llambreigs us certifiquen que efectivament allà dalt us somriuen i us esperen, i quan hi arribareu, que serà ara mateix, tantost no us adormiu beatíficament per darrera vegada, us rebran amb xampany i pastissos, i sereu eternament feliços, i la vostra dona (o home) i el vostre infant somriuran i trincaran amb xampanys i s'arrigolaran de bons pastissos pels segles dels segles.

Amén, nois, amén. I salut, i força. Bona nit per a avui. Fins a demà, que en tenim de segur encara de millors.

Per exemple, amb galtes combatents passareu de la indignada rebel·lió, a les plàcides feines on us instal·larem, amb treballets cosidors i apedaçadors, i d'adobacamins i de tasques semblants d'apariament manifest. I de berenar us

donarem un guisat de sól·leres i us en rellepareu els oronells, i les vostres cèl·lules quimèriques, sempre excitades, esporuguides (amb raó), per les malignes cobejances exterminadores dels vostres enemics seculars, d'una immanitat (immensa crueltat) altrament impensable, s'esvairan com fumeres verinoses, i sereu d'empertostemps lleugers, vàgils, llambrescs, ingràvids... Incansables... *Alats!*

Prou podreu! Prou podrem! Aplegats, enllaçats en amical cadena, *vaporoses ànimes glorioses!*

Ningú no pot dir un esdevenidor millor! Arreveure.

